

Atlódal

finep ●
selection

SARAH DESSEN

SARAH DESSEN

Állatódal

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*A tél mélyén
végül ráébredtem,
hogy bensőmben
legyőzhetetlen a nyár.*

– Camus

Nemsokára visszatér.

Csak éppen ír.

– Caroline

JUNIUS

1. fejezet

Altató – ez volt a címe. És én már, ó, igen, vagy egymilliószor hallottam. Legalább.

Számtalanszor mesélték, hogyan írta meg apám azon a napon, amikor megszülettem. Éppen úton volt valahol Texasban. Anyámmal akkor már nem éltek együtt. Azt beszélik, amint meghallotta, hogy a világra jöttem, leült, kezébe vette a gitárját, és egyszerűen megkomponálta ezt a dalt, ott, abban a texasi motelszobában. Mindössze egyetlen óra az életéből, csupán néhány akkord, két versszak és egy refrén. Egész életében szerzett dalokat, de végül ez lett az egyetlen, ami híressé tette. Ez volt az egyedüli maradandó műve. Na meg én, már ha ez számít.

Most is éppen ez a dal szólt a háttérben, amint az autószalonban ültem egy műanyag széken, június első hetében. Meleg volt, minden virágba borult, a nyár gyakorlatilag megérkezett. Ami természetesen azt is jelentette, hogy eljött az ideje, hogy anyám újra férjhez menjen.

Immár negyedszerre, sőt, ötödszörre, ha az apámat is beleszámítjuk. De én inkább nem számítottam bele. Bár anyám szemében ők házások voltak – már ha házasságnak lehet nevezni azt, ha a sivatag kellős közepén összeadja őket valaki, akit csupán percekkel azelőtt

ismertek meg egy pihenőhelyen. Anyám szerint igen. Bár ő úgy váltogatta a férjeit, mint más a hajszínét: unalmában, mert nincs jobb dolga, vagy mert azt reméli, hogy a soron következő majd végre, egyszer és mindenkorra mindent megold. Amikor még kisebb voltam és kíváncsi, és még kérdezgettem őt apámról, meg hogy hogyan ismerkedtek meg, mindig csak sóhajtozott, legyintgetett, és ilyesmit mondott, hogy „ó, Remy, azok a hetvenes évek voltak, tudod”.

Anyám folyton azt hitte, hogy én mindent tudok. Pedig ebben tévedett. Az összes dolgot, amit a hetvenes évekről tudtam, vagy az iskolában, vagy a History Channelen hallottam: Vietnam, Carter elnök, diszkó. Az összes dolog pedig, amit apámról tudtam, valójában nem volt több, mint az *Altató*. Számtalanszor hallottam reklámok, mozifilmek háttérzenéjeként, esküvőkön, rádiócsatornák szívkiüldi műsoraiban és slágerlistáin. Apám már rég meghalt, de ez a szám, ez az együgyű, nyálás, banális melódia tovább élt. Tuti, hogy még engem is túl fog élni.

Éppen a második refrén közepén tartott a dal, amikor a Don Davis Motors Don Davise kidugta a fejét az irodájából, és meglátott engem.

– Remy, szívem, ne haragudj, hogy megvárakoztattalak! – mondta mosolyogva. – Gyere be!

Felálltam, és követtem. Arra gondoltam, hogy nyolc nap múlva Don a mostohaapám lesz, csatlakozva a nem túl exkluzív csapathoz. Ő volt közöttük az első autókereskedő, a második ikrek csillagjegyű, és az egyetlen, akinek pénze is van. Anyám éppen ebben az irodában találkozott vele először, amikor idejött, hogy megvegye az új autóját, egy Camryt. Én is elkísértem, mert ismertem anyámat: gondolkodás nélkül kifizette volna a meghirdetett árat, feltételezve, hogy az fix, éppúgy, mint ahogy narancsot vagy WC-papírt

vesz az ember a közértben, és a kereskedők persze hagyták, mert anyám elég híres volt, ezért mindenki azt feltételezi, hogy nyilván gazdag is.

A láthatóan frissen végzett értékesítő fiú kis híján elájult, amikor anyám könnyedén odalibbent egy minden extrával felszerelt idei modellhez, bedugta a fejét az ablakon, hogy szippantson egyet abból az összetéveszthetetlen újautó-illatból, majd a rá oly jellemző széles karmozdulat kíséretében kijelentette:

– Megveszem!

– Anya! – sziszegtem, próbálva nem csikorgatni a fogamat. De ő ügyet sem vetett rám. Az egész odavezető utat arra használtam, hogy felkészítsem, speciális instrukciókkal lássam el, hogy mit mondjon, hogyan viselkedjen. Mindent megtanítottam neki, ami ahhoz szükséges, hogy jó üzletet kössünk. Ő meg folyton nyugtatgatott, hogy jól van, jól van, figyel rám, még aközben is, amikor a légkondicionáló ventilátorát babrálta, és az automata ablakemelővel szórakozott. Fogadni mernék, hogy csak azért jött rá ez az egész „újautó-vásárolhatnék”, mert én is nemrég vettem egyet.

Tehát miután mindent jól elszúrta, rajtam állt, hogy helyrehozzam a dolgokat. Jól irányzott kérdésekkel kezdtem bombázni az értékesítőt, ami meglehetősen zavarba ejtette. Minduntalan ideges pillantásokat vetett a fejem fölött anyámra, mintha én valamiféle idomított harci eb lennék, akit anyám egyetlen szóval le tud ültetni. Ehhez persze hozzá vagyok szokva. De mire az eladósrác éppen rendesen feszengeni kezdett volna, közbelépett Don Davis, gyorsan betessékelt bennünket az irodájába, és tizenöt röpké perc leforgása alatt totálisan bezúgott az anyámba. Csak ültek ott egymásra meresztett szemmel, miközben én lealkudtam az autó árából háromezer dollárt, kicsikartam Dontól egy kiterjesztett garanciát, extra

alvásvédelmet és egy váltót a CD-lejátszóba. Nyilvánvalóan ez volt a Toyota történelmének legjobb üzlete, na nem mintha bárki is észrevette volna. Elvárt dolog volt, hogy megoldjam a problémát, bármi legyen is az, hiszen én voltam egy személyben anyám üzleti menedzsere, terapeutája, jobbkeze, és most esküvőszervezője is. Hogy én milyen szerencsés vagyok!

– Szóval, Remy – mondta Don, miközben leültünk, ő a hatalmas bőr forgófotelba az íróasztala mögé, én pedig vele szemben, egy székbe, ami épp elég kényelmetlen volt ahhoz, hogy a benne ülő minél hamarabb le akarja bonyolítani az üzletet. Ebben az autókereskedésben minden az ügyfél agymosásának célját szolgálta. Mint például a lelkesítő cédulák, amelyek az értékesítőket voltak hivatottak nagy üzletek kötésére buzdítani, és amiket mintegy véletlenül szanaszét szórtak mindenfelé, ahol az ügyfél is elolvashatta. Vagy az, hogy az irodákat úgy rendezték be, hogy a potenciális vevő „kihallgathassa”, amint az értékesítője egy jó kis kedvezményért könyörög a főnökének, csakis az ő érdekében. Arról nem is beszélve, hogy az ablak, amellyel szemben ültem, a szalonnak arra a részlegére nyílt, ahol a vásárlók átvehették vadonatúj kocsijukat. Néhány percenként egy eladó átkísért valakit az éppen ebből az ablakból legjobban látható helyre, átnyújtott neki egy csillogó-villogó kulcsot, és szívélyes mosollyal nézte, amint az újdonsült tulajdonos kivezeti ragyogó, új autóját a naplementébe. Akár egy giccses reklámfilm. Mekkora rakás szar!

Most Don megmozdult a székében, és megigazította a nyakkenőjét. Köpcös férfi volt, terjedelmes pocakkal és egy kis kopasz folttal a feje tetején: *cupákos*, ez a szó jutott róla eszembe, amikor először láttam. De imádta anyámat, isten segítse meg.

– Mit óhajtasz tőlem? – kérdezte most készségesen.

– Nos – feleltem a hátsó zsebembe nyúlva a listáért, amit magammal hoztam –, megint beszéltem a szmokingossal, ezen a héten várnak a végső igazításra. A próbavacsoráért pedig nagyjából hetvenöt dolcsiban egyeztünk meg, és a vendéglátós kéri a csekket a maradék előlegről legkésőbb hétfőig.

– Rendben – felelte Don. Kihúzott egy fiókot, és elővett egy bőrmappát, amiben a csekkfüzetét tartotta, majd belenyúlt a zakózsebébe egy tollért. – Mennyi kell a vendéglátósnak?

A jegyzetemre pillantottam, nyeltem egyet, majd közöltem:

– Ötezer.

Szó nélkül bólintott, és írni kezdett. Neki ötezer dollár alig jelentett valamit. Úgy saccoltam, csak az esküvő önmagában jó húszszrébe kerül majd, de nem úgy festett, mintha ez egy csöppet is megrázná. És ha még hozzászámítjuk a felújítás költségeit, amit a házunkon kellett elvégezni ahhoz, hogy úgy élhessünk együtt, mint egy boldog család, továbbá a tartozást, amit elengedett a bátyám furgonjáért, és az anyámmal való együttélés mindennapi kiadásait, mindent egybevetve jó kis beruházás lett belőle. De hát ez volt az első esküvője, az első házassága. Egy igazi zöldfülű. Nem úgy, mint a mi családunk.

Kitépte a csekket a füzetből, átcsúsztatta az asztalon, és rám mosolygott.

– Van még valami? – kérdezte.

Újra a listámra néztem.

– Oké, azt hiszem, már csak a zenekar maradt. A hotelben kérdezték...

– A zenekar rendben van – legyintett. – Ők ott lesznek. Mondd meg anyádnak, ne aggódjon!

Udvariasan mosolyogtam, mert úgy illett, de mindketten tudtuk, hogy anyám egy csöppet sem aggódik az esküvője miatt. Kiválasztotta

a ruháját, eldöntötte, milyen virágok legyenek a csokrában, az összes többi elintézni valót pedig rám szóta, azt állítván, hogy neki minden egyes másodpercére szüksége lesz az új könyve megírásához. De az igazság az volt, hogy gyűlölte a részleteket. Imádott fejest ugrani egy projektbe, küzdeni érte körülbelül tíz percig, majd villámgyorsan elvesztette a lelkesedését. Tele volt a ház olyan dolgokkal, amik valaha hosszabb-rövidebb ideig felkeltették az érdeklődését: aromaterápiás készletek, családfaszoftver, egy rakás japán szakácskönyv, vagy egy akvárium, melynek mára már mind a négy oldalát teljesen belepte az alga, és egyetlen árva túlélő úszkált benne, egy dagadt, fehér hal, ami felfalta az összes többi.

A legtöbb ember arra fogta anyám bizarr viselkedését, hogy író volt, mintha az bármit is megmagyarázna. Számomra ez csak kifogás. Úgy értem, az agysebészek is lehetnének örültek, de arra senki sem mondaná, hogy rendben van. Anyám szerencséjére azonban ezzel a véleményemmel teljesen egyedül voltam.

– ...ilyen hamar!! – hallottam Dont, miközben ujjával a naptárra mutatott. – El tudod ezt hinni?

– Nem – feleltem azon töprengve, hogy vajon mi lehetett a mondat első fele, majd hozzátettem: – Egyszerűen elképesztő.

Rám mosolygott, majd újra a naptárra pillantott, ahol láttam, hogy az esküvő napja, június 10-e számtalanszor be volt karikázva különböző színű tollakkal. Azt hiszem, nem lehetett csodálkozni azon, hogy izgatott. Amikor anyámmal találkozott, abban a korban volt, amikor a legtöbb ismerőse már azt hitte, sohasem fog megszülni. Az utóbbi tizenöt évben egyedül élt egy öröklakásban az autópálya mellett, legtöbb ébren töltött óráját azzal töltve, hogy több Toyotát adott el, mint bárki más ebben az államban. Most pedig, nyolc nap múlva nemcsak hogy megkapja Barbara Starrt, a különleges

regényíró, de ráadásul, a csomag részeként a bátyámat, Christ és engem is. És őt ez roppant boldogsággal töltötte el. *Elképesztő.*

Ebben a pillanatban megszólalt az asztalán a házi telefon, és egy női hang azt mondta:

– Don, Jason kikapott egy nyolc ötvenhetest a fedélzeten, és szüksége van a segítségedre. Beküldhetem őket?

Don rám pillantott, majd lenyomva a gombot, így felelt:

– Persze. Csak adj még öt másodpercet!

– Nyolc ötvenhetes? – kérdeztem.

– Üzleti zsargon – legyintett könnyedén felállva. Lesimította a haját, eltakarva a kopasz foltot, amit csak akkor lehetett észrevenni, amikor ült. A háta mögött, az ablak túloldalán egy pirosposztgás arcú értékesítő adta át éppen egy új autó kulcsát egy nőnek, akinek egy nyugős kisgyerek ráncigálta a szoknyája szélét, megpróbálva felhívni magára az anyja figyelmét. De úgy tűnt, a nő észre sem veszi. – Utálom, de most el kell küldenem téged – sóhajtott Don.

– Már végeztem is – vágtam rá gyorsan, visszagyömöszölve a listát a zsebembe.

– Őszintén értékelem mindazt, amit értünk teszel, Remy – mosolygott Don, miközben megkerülte az asztalt. A vállamra tette a kezét, amolyan apamódra, én pedig megpróbáltam nem visszaemlékezni az előtte levő összes többi mostohaapámra, akik mind ugyanezt tették. Ugyanez a súly, ugyanezt a jelentést hordozva. Mind azt gondolták, ők lesznek a véglegesek.

– Ugyan, semmiség – feleltem, miközben levette a kezét a vállamról, és kinyitotta nekem az ajtót. Az előtérben egy értékesítő várakozott, nyilván a nyolc ötvenhetessel – ami egy befűzés küszöbén álló, potenciális vásárló kódja lehetett –, egy alacsony nővel, aki a kézításkáját szorongatta, és cicamintás tréningfelsőt viselt.

– Don – mondta az értékesítő nyájasan –, ez itt Ruth, és mi mindent megpróbálunk megtenni annak érdekében, hogy ma szert legyen egy új Corollára.

Ruth idegesen nézett Donról rám, majd vissza Donra.

– Én csak... – hebegte.

– Ruth, Ruth – duruzsolta Don nyugtatóan –, üljünk csak le szépen egy percre, és beszéljük meg, mit tehetünk önért! Oké?

– Úgy van – visszhangozta az eladó, gyengéden előre taszigálva a nőt. – Csak beszélgetni fogunk.

– Rendben – felelte a nő némiképp bizonytalanul, és elindult Don irodája felé. Ahogy elhaladt mellettem, olyan pillantást vetett rám, mintha én is része lennék ennek az egésznek, és a legtöbb, amit tehettem, az volt, hogy nem súgtam oda neki, hogy fusson, és hátra se nézzen.

– Remy – szólt rám csendesen Don, mintha megsejtette volna a gondolataimat –, később találkozunk, rendben?

– Oké – válaszoltam, majd néztem, amint Ruth bemegy az irodába. Az eladó a kényelmetlen szék felé terelte, szemben az ablakkal. Ahol éppen most egy ázsiai pár ült be az új autójába. Mindketten szélesen mosolyogtak, amint beállították az üléseiket, és csodálták a makulátlan belső kialakítást. Az asszony lehajtott a napellenzőt, és megnézte magát a rajta levő tükörben. Mindketten mélyeket szippantottak az újautó-illatból, majd a férfi betette a kulcsot az indítóba, és elhajtottak, boldogan integetve az értékesítőnek. Háttérben a naplemente.

– Nos, Ruth – kezdte Don, kényelmesen elhelyezkedve a székén. Az ajtó lassan bezáródott rájuk, de az utolsó pillanatban még hallottam: – Mit tehetek az ön boldogságáért?

Félúton jártam kifelé a szalonból, amikor eszembe jutott, hogy anyám megkért, *mindenképpen* emlékeztessenem Dont a ma esti koktélpártira. Az új főszerkesztője a városba érkezett, állítólag csak átutazóban Atlantából, és be akart ugrani, hogy meglátogassa anyámat, csak úgy. A valódi motivációja persze anyám szerint nyilvánvalóan az volt, hogy tartozott egy regénnyel a kiadónak, és ez már mindenkit kezdett egy kissé nyugtalanítani.

Megfordultam, és elindultam vissza Don irodája felé. Az ajtó még mindig csukva volt, és bentről halkán kihallatszott a beszélgetés hangja.

A szemben lévő falon ketyegő óra úgy nézett ki, mint amiket az iskolai tantermekben lehet látni, nagy fekete számokkal, kissé roskatag, használt állapotban. Már negyed kettőt mutatott. Tegnap volt az utolsó középiskolai napom, én meg itt rostokoltam, ahelyett, hogy úton lettem volna a tengerpart felé, vagy másnaposan aludtam volna a szobámban egy hatalmas buli után, mint mindenki más. Nem, én esküvői megbízást bonyolítottam, mint valamiféle fizetett rendezvényszervező, mialatt az anyám a királyi méretű franciaágyában feküdt, a redőnyt szorosán lehúzva, hogy megkapja azt az alvásadagot, amiről azt állította, nélkülözhetetlen a kreatív tevékenységhez.

És ez elég volt ahhoz, hogy érezni kezdem. Azt a lassú, csendes égést a gyomromban, ami mindig előjött, valahányszor megengedtem magamnak, hogy belegondoljak, mennyire az ő javára billen a mérleg nyelve. Vagy indulat volt ez, vagy a gyomorfekélyem maradványa, vagy mindkettő együtt. A hangszóróban a zene felerősödött, mintha valaki feltekerte volna a hangerőt, csak hogy még jobban meg legyen átkozva valamiféle félresikerült Barbra Streisand-feldolgozással is. Keresztbe tettem a lábamat, és lehunytam a szemem,

miközben ujjaimat belemélyesztettem a székem karfájába. Már csak néhány hét ebből, nyugtattam magam, és elmegyek.

Ebben a pillanatban valaki váratlanul lehuppant a bal oldalamon levő székre, és azzal a lendülettel úgy oldalra lökött, hogy nekies-tem a falnak. Megrázó ütközés volt, alaposan be is vágtam a könyökömet a párkányba, éppen a legérzékenyebb résznél, ami bizsergő, égető fájdalmat okozott, egészen az ujjaim hegyéig sugározva. És ekkor hirtelen dühös lettem. *Igazán* dühös. Elképesztő, miként válthat ki az emberből egyetlen lökés ekkora indulatot.

– Mi a *fene*... – sziszegtem ellökve magam a faltól, készen arra, hogy a fejét vegyem annak az idióta értékesítőnek, aki ilyen ürügyel akar hozzám dörgölőzni. A könyököm még mindig zsibbadt, és éreztem, ahogy a forró pír kúszik felfelé a nyakamon: rossz jel. Ismertem a temperamentumomat.

Odafordultam, és megláttam, hogy nem egy értékesítő, hanem egy korombeli srác göndör fekete hajjal, élénk narancsvörös pólóban. Aki valamilyen oknál fogva *vigyorgott*.

– Helló! – köszönt vidáman. – Hogy vagy?

– Neked meg mi bajod? – csattantam fel hitetlenkedve, még mindig a könyökömet dörzsölgetve.

– Bajom? – kérdezett vissza csodálkozva.

– Nekilöktél a falnak, seggfej! – feleltem szikrát szóró szemmel.

Pislogott, majd végül így szólt:

– Édes istenem, micsoda *stílus*.

Csak néztem rá. Rossz napom van, haver, gondoltam. Rossz napomat fogtad ki.

– A helyzet az – folytatta, mintha csak az időjárásról vagy a világpolitikáról beszélgetnénk –, hogy láttalak kint a szalonban. Ott voltam az autógumi-részlegnél. Hm?

Biztos voltam benne, hogy nagyon hülyén bámultam rá. De ő csak beszélt tovább.

– És tudod, hirtelen belém villant, hogy bennünk *van* valami közös – közölte. – Egy természetes kémia, ha érted, mire gondolok. És volt egy olyan érzésem, hogy most valami nagy dolog történik. Mindkettőnkkel. Hogy mi valójában egymásnak vagyunk teremtve.

– Mindezt – jegyeztem meg, csak hogy tisztázzuk a helyzetet – az autógumi-részlegnél tudtad meg?

– Te nem érezted? – kérdezte.

– Nem. Azt viszont határozottan éreztem, ahogy belepréseltél a falba – dohogtam sötétén.

– Az – mondta ő kissé lehalkítva a hangját, és közelebb hajolva hozzám – baleset volt. Egy tévedés. Csupán a túlradó lelkesedésem egy szerencsétlen eredménye, ami abból fakadt, hogy tudtam, nem-sokára beszélni fogok veled.

Csak néztem rá. A háttérben a hangszóróból a Don Davis Motors reklámdalának felturbózott változata szólt, idegesítően pattogós ritmusban.

– Kopy le! – mondtam a srácnak.

Újra elmosolyodott, és beletúrt a hajába. A zene éppen a crescendónál tartott, a hangszóró pedig recsegni és kattogni kezdett, mint ha ez a ricsaj nála is majdnem kiverné a biztosítékokat. Mindketten odakaptuk a fejünket, majd egymásra néztünk.

– Tudod, mit? – kérdezte a srác a hangszóróra mutatva, ami éppen újra recscent egyet, most még hangosabban, mint az előbb, aztán sziszegett, sistergett, majd teljes gázzal újrakezdte a dallamot. – Mostantól mindörökre – újra felmutatott – *ez* lesz a mi dalunk.

– Ó, Jézusom! – mondtam, és ebben a pillanatban *valóban* jött a megváltó, halleluja, mert Don irodájának ajtaja kinyílt, és kísétált

rajta Ruth az értékesítője kíséretében. A nő egy köteg papírt tartott a kezében, megviselt arcán pedig jól felismerhető volt az a döbbsent, „úristen, hogy hagyhattam ezt” kifejezés. Viszont szert tett egy hízelgő, hamis aranyozott kulcsra, ami immár csak és kizárólag az övé volt.

Felálltam, mire a srác mellettem szintén talpra szökkent.

– Várj, csak azt akarom...

– Don! – kiáltottam, rá se hederítve.

– Csak ezt – hadarta ő, és hirtelen elkapta a kezem. Tenyérrel felfelé fordította, és még mielőtt észbe kaptam volna, kivett a farzsebéből egy tollat, majd elkezdte – nem viccelek! – ráírni a nevét és a telefonszámát a hüvelyk- és mutatóujjam közötti helyre.

– Te nem vagy normális – ripakodtam rá, és visszarántottam a kezem, ami miatt az utolsó számjegyek elmosódtak, a toll pedig kiesett a kezéből, halk koppanással landolt a padlón, majd begurult a közelben lévő üveggolyó-automata alá.

– Hajrá, Rómeó! – nyerített valaki a szalonból, majd kitört a röhhögés. – Gyerünk, srác, fel ne add!

Ránéztem, még mindig hitetlenkedve. Ennyit a másik ember személyes terének tiszteletben tartásáról. Öntöttem én már italt srácok képébe pusztán azért, mert hozzám dörgölöztek a klubban, nem hogy azért, hogy megrángassák a kezemet, hogy *ráírjanak* valamit.

A srác hátranézett a vihogó „drukkerekre”, majd vissza rám.

– Nemsokára találkozunk – jelentette ki derűs mosollyal.

– Azt várhatod – feleltem, de ő meg sem hallotta, mert elindult kifelé, jobbról-balról kerülgetve a szalonban kiállított autókat, majd kiment az üvegajtón, ahol egy ütött-kopott fehér furgon várta a járdaszegély mellett. A kocsí hátsó ajtaja kinyílt, a srác pedig lépett egyet, hogy bemásson, de ebben a pillanatban a furgon előrelódult,

ő pedig megbotlott, és kis híján orra esett. Ekkor a furgon megint megállt. A srác sóhajtott, csípőre tette a kezét, felnézett az égre, majd újra megragadta az ajtókilincset, és megpróbálta felhúzni magát, de a furgon ismét meglódult, és most valaki még a dudát is erősen megnyomta. Ez a folyamat újra és újra megismétlődött egészen a parkoló végéig. Az értékesítők a szalonban fuldokoltak a röhögéstől. Aztán valaki kidugta a kezét a furgon hátsó ajtaján, segítséget ajánlva a srácnak, amit az nem fogadott el. Az ujjak kalimpálni kezdtek, először kicsit, majd egyre vadabbul, mígnem végül a kéz kinyúlt, és egyszerűen berántotta a srácot az autóba. Az ajtó becsukódott, a dudu újra felharsant, a furgon pedig kidöcögött a parkolóból, kifelé menet kissé a járdaszegélyhez koccantva a kipufogódobját.

A kezemre pillantottam, ahol fekete tintával, macskakaparásszerűen ez állt: 933-54 valami, alatta pedig egyetlen szó. Istenem, de ronda kézírás. Egy nagy D, az utolsó betűn pedig nagy maszat. Micsoda hülye név: Dexter.

Amikor hazaértem, az első dolog, ami feltűnt, a zene volt. Klasszikus, szárnyaló, betöltve a házat áradó oboa- és vinnyogó hegedűszóval. Aztán a gyertyák illata, erős vanília, éppen eléggé csípősen édeskés ahhoz, hogy elfintorodj. És végül a tökéletes árulkodó nyom, az összegyűrt papírlapok ösvénye, akárcsak a mesében a szétszórt kenyérmorzsa, amely a hallból a konyhán át a teraszra vezetett.

Na, hála istennek, gondoltam. Megint ír.

Ledobtam a kulcsaimat az ajtó melletti kis asztalkára, majd lehajoltam, felvettem egy papírgalacsint, ami a lábam előtt hevert, és kisimítottam, miközben elindultam a konyha felé. Anyám roppant

babonás volt a munkájában, és kizárólag azon az ócska, ütött-kopott öreg írógépen volt hajlandó írni, amit valaha az egész országon keresztülcipeltek, amikor szabadúszóként zenei témájú cikkeket írt egy San Franciscó-i újságnak. Zajos masina volt, ami hangosan csengetett, valahányszor a sor végére ért, és úgy nézett ki, akár egy Pony Express korabeli maradvány. Volt ugyan egy vadonatúj, csúcsmínőségű számítógépe is, de azt csak arra használta, hogy időnként pasziánszozzon rajta.

Az oldalnak, amit a kezemben tartottam, a jobb felső sarkában egyes szám volt, és anyám tipikus lendületével kezdődött.

Melanie mindig is az a fajta nő volt, aki imádta a kihívásokat. A karrierjében, a kapcsolataiban csakis úgy, mint élete minden egyéb területén is, szeretett olyan helyzeteket teremteni, amelyek küzdelemre készítettek, próbára tették az eltökéltségét, és aztán értékessé tették a győzelmét. Egy csípős novemberi napon besétált a Plaza Hotelbe, letekerte hajáról a sálát, és lerázta róla az esővizet. A Brock Dobbinnal való találkozás nem szerepelt a tervei között. Nem is látta a férfit Prága óta, ahol épp olyan csúnyán fejezték be a kapcsolatukat, ahogy annak idején elkezdték. De most, egy évvel később, amikor Melanie esküvője épp a küszöbön állt, a férfi újra a városban van. Melanie pedig ide jött, hogy találkozzon vele. És ezúttal győzni fog. Ő...

Ő... mi? Az utolsó szó után, ahol a papírt kitépték az írógépéből, csak egy fekete tintacsík húzódott végig egészen a lap aljáig.

Ahogy haladtam előre a hallban, folytattam a szanaszét szórt papírlapok gyűjtögetését, egymás után a kezembe simítva őket. Miután gyorsan átfutottam a sorokat, megállapítottam, hogy nem sokban különböznek egymástól. Az egyikben a helyszínen New York helyett

Los Angeles volt, egy másikon Brock Dobbin Dock Brobbinként szerepelt, csak hogy utána anyám mégiscsak visszatérjen az eredetihez. Apró részletek, de anyámnak mindig kellett egy kis idő, hogy felvegye a fonalat. Ám ha egyszer megtörtént, figyelj, világ! A legutóbbi könyvét három és fél hét alatt írta meg, pedig elég vastag volt ahhoz, hogy tökéletes ajtóütköző legyen belőle.

A konyha felé közeledve a zene és az írógép kattogása mind hangosabbá vált, és ahogy beléptem, láttam, hogy a bátyám, Chris éppen inget vasal a konyhaasztalon, félretolva a só- és borsszórót meg a szalvétatartót.

– Szia! – üdvözölt, kisimítva egy hajtincset az arcából. Majd felemelte a vasalót, ami sziszegett egyet, aztán erősen lenyomva rásimította az inggallérra.

– Mióta csinálja? – kérdeztem, miközben kihúztam a szemetest a mosogató alól, és belegyömöszöltem a papírlapokat.

Vállat vont, majd kiengedett némi gözt a vasalóból, és kinyújtózta az ujjait. – Néhány órája, azt hiszem.

A háta mögé pillantottam az étkezőn keresztül a terasz irányába, ahol láttam, hogy anyám az íróasztala fölé görnyed, mellette egy gyertya ég, és ujjaival erősen kalapálja az írógépet. Mindig különös volt így látnom őt. Valósággal püfölte a billentyűket, egész testét beleadva, mintha nem bírná elég sebesen leírni a szavakat. Órákig csinálta ezt egyhuzamban, míg végül görcsbe rándult ujjakkal, sajgó háttal fel nem állt, megírva jó ötven oldalt, ami valószínűleg elég ahhoz, hogy ideig-óráig kielégítse New York-i főszerkesztőjét.

Leültem az asztalhoz, és átfutottam a gyümölcsöstál mellett összegyűjtött halomnyi levelet, miközben Chris megfordította az ingét, és nagy múgonddal tologatta a vasalót a mandzsetta körül. Meglehetősen lassan vasalt, olyannyira, hogy nemegyszer kaptam

már ki a kezéből az inget, mert nem bírtam tovább nézni, milyen sokáig tart neki megvasalni csak a gallért. Az egyetlen dolog, amit még annál is rosszabbul bírtam, ha valaki valamit rosszul csinál, az, hogy ha valaki valamit *lassan* csinál.

– Nagy este a mai? – kérdeztem tőle.

Nagyon közel hajolt az inghez, erősen fókuszálva a felső zsebre.

– Jennifer Anne vacsorapartit rendez – felelte, le sem véve szemét az ingról. – Lezser alkalmisat.

– Lezser alkalmisat? – kérdeztem vissza felvont szemöldökkel.

– Az azt jelenti – magyarázta lassan, még mindig az ingzsebre koncentrálván –, hogy nem farmereset, de nem is egészen sportzakósat. A nyakkendő nem kötelező, de lehet viselni. Valami ilyesmi.

Elkerekedett a szemem. Fél évvel ezelőtt a bátyám azt sem tudta volna megfogalmazni, mit jelent a *lezser*, nemhogy az *alkalmi*. Tíz hónapja, a huszonegyedik születésnapján Chris lebukott egy partin, amint marihuánát árult. És nem ez volt az első összetűzése a törvénnyel. Messze nem. A középiskola alatt néhányszor lefülelték betörés és illetéktelen behatolás közben (vádalku), majd ittas vezetés (felmentve), egyszer pedig tiltott szer birtoklása következett (társadalmi munka és jelentős pénzbüntetés, de csak egy hajszálon múlt). A partidrog miatt viszont ülnie kellett. Igaz, csak három hónapot, de ez is épp eléggé megijesztette ahhoz, hogy utána összeszedje magát, és szerezzen egy állást a helyi autószervezben, ahol nem sokkal később megismerkedett Jennifer Anne-nel, amikor a lány harmincezres szervizre vitte a Saturnját.

Jennifer Anne olyasfajta lány, akit anyám „remekműnek” nevez: egyikünktől sem félt, és nem bánta, hogy ezt tudjuk is. Alacsony termetű volt dús, szőke hajjal, vágott az esze, mint a borotva – noha mi ezt utáltuk elismerni –, és többet elért a bátyámnál hat hónap

alatt, mint amennyit nekünk huszonegy év alatt sem sikerült. Rávette, hogy ízlésesebben öltözködjön, keményebben dolgozzon, helyesebb nyelvtannal beszéljen, és használjon olyan új, szokatlan kifejezéseket, mint például a „hálózati munka”, a „sokfeladatos programozás” vagy éppen a „lezser alkalmi”. A lány recepciósként dolgozott egy orvosegyesületnél, de saját magát „irodai specialista-ként” emlegette. Jennifer Anne-nek különleges érzéke volt ahhoz, hogy az ő szájából valahogy minden sokkal jobban hangozzon, mint amilyen valójában volt. Nemrég fültanúja lehettem, amint Christ, akinek a munkája nem állt egyébből, mint hogy olajat cserélt mindenféle autóban, univerzális gépjármű-lubrikációs szakemberként mutatta be valakinek, a helyi autószervizt legalábbis a NASA-val egyenrangúként állítva be.

Chris felemelte az inget az asztról, a magasba tartotta, és kissé megrázta. Az írógép közben megint csengetett egyet a másik szobából.

– Mit gondolsz? – kérdezte a bátyám az ing felé biccentve a fejével.

– Elég jó – feleltem –, habár egy nagy gyűrődést hagyta a jobb ujján.

Megnézte, majd sóhajtott egy nagyot.

– Olyan rohadt nehéz! – Visszatette az inget az asztra. – Nem értem, az emberek miért bajlódnak ezzel ennyit.

– Én azt nem értem, *te* miért bajlódsz ezzel ennyit – feleltem. – Mióta kell neked teljesen ráncatlan ingben megjelenned egyáltalán? Régebben, ha már alsógatya volt rajtad, jól öltözöttnek tartottad magad.

– Édes vagy – vágott egy grimaszt, majd legyintett. – Persze te ezt úgysem értheted.

– Ó, hát persze hogy nem! – csattantam fel. – Bocsáss meg nekem, okostojás, folyton elfelejtem, hogy nálad van a bölcsek köve.

Vasalni kezdte a gyűrődést, és rám sem nézve, így felelt:

– Úgy értem, meg kellene tudnod, milyen érzés valaki más kedvéért tenni valami jót. Pusztán odafigyelésből. *Szerelemből.*

– Ó, Jézus! – nyögtem fel.

– Pontosan! – felelte, újra a magasba emelve az inget. A ránc továbbra is ott volt, de már nem akartam ismét rávilágítani. – Ez az, amiről beszélek. Önfeláldozás. Kapcsolat. Két olyan dolog, aminek te sajnós fájdalommal híján vagy.

– Én vagyok a kapcsolatok királynője – csattantam fel felháborodva. – És halló, éppen most töltöttem az egész délelőttöt anyánk esküvőjének a szervezésével. Ami meglehetősen komoly önfeláldozás, nem?

– Te – folytatta, gondosan az egyik karjára terítve az inget, akár egy pincér a tányérokat – még soha nem éltél meg semmiféle komoly elkötelezettséget valaki iránt...

– Micsoda...?

– ...és annyit nyavalyogsz, meg panaszkodsz e miatt az esküvő miatt, folyton hálálkodást várva, hogy ezt igazán nehezen lehetne önfeláldozásnak nevezni.

Csak álltam ott, kővé meredve. Újabban nem lehetett vele vitatkozni. Olyan volt, mint akinek teljesen átmosta az agyát valamiféle vallási szekta.

– Ki vagy te? – kérdeztem rábámulva.

– Csak azt mondom – felelte csöndesen –, hogy én igazán boldog vagyok. És azt kívánom neked, hogy te is légy ugyanilyen boldog.

– Én boldog vagyok – feleltem sértődötten, és ezt komolyan is gondoltam, noha valószínűleg kissé keserűen hangzott, de csak

mert olyan dühös voltam. – Tényleg boldog vagyok – ismételttem meg sokkal nyugodtabb hangon.

Erre ő elnézően megveregette a vállamat, mint aki egyáltalán nem hisz nekem.

– Később találkozunk – mondta, majd megfordult, és elindult a konyhából felfelé vezető lépcsőn a szobájába. Nézttem utána, ahogy ment, karján a még mindig gyűrött inggel, és észrevettem, hogy összeszorítom a fogam. Mostanában igen gyakran kapom ezen magam.

Bing! – hangzott újra az írógép csilingelése a másik szobából, jelezvén, hogy anyám megint belekezdett egy új sorba. A hangból kiindulva Melanie és Brock Dobbin nyilván valahol félúton járt a szívszakadás felé. Anyám regényei amolyan csöpögős, romantikus fajtájúak voltak, egzotikus helyszínekkel és egzotikus szereplőkkel, akiknek mindenük megvan, miközben semmijük sincs. Anyagiakban gazdagok, de lélekben szegények. Satöbbi.

Óvatosan, hangtalanul odaléptem a terasz ajtajához, és kilestem. Anyám, amikor írt, olyan volt, mintha egy másik világban élne, és rólunk egyáltalán nem venne tudomást: még amikor kicsik voltunk, visítottunk és nyafogtunk, ő akkor is csak felemelte az egyik kezét ott, ahol ült, nekünk háttal, miközben a másikkal tovább püfölte a billentyűket, és azt suttogetta: „psszt!” Mintha ez elég lett volna, hogy elhallgassunk, és hogy mi is belelássunk abba a világba, amiben ő éppen járt, a Plaza Hotelben vagy Capri egyik tengerpartján, ahol gyönyörűen öltözött hölgyek epekedtek olyan férfiak után, akiket, úgy hitték, örökre elveszítettek.

Amikor Chris és én általános iskolások voltunk, anyám eléggé le volt égve. Akkor még nem publikált semmit, kivéve újságcikkeket, de azokat is egyre ritkábban, ahogy a zenekarok, amikről írt – mint

például az apámé, és más hetvenes évekbeli bandák, amiket manapság a rock klasszikusainak neveznek –, elkezdtek kihalni vagy kikopni a rádióműsorokból. Elvállalt egy állást – írást tanított a helyi főiskolán, ami gyakorlatilag semmit sem fizetett. Mocskos társasházi apartmanokban laktunk, csupa olyan névvel, mint Fenyőerdő sor vagy Tóparti liget, amelyek mellett persze közel s távol nem volt egyetlen tó, fenyő vagy erdő sem. Akkoriban anyám a konyhaasztalon írt, többnyire esténként vagy késő éjszaka, de olykor-olykor délután is. A helyszínei már akkor is egzotikusak voltak; a helyi utazási irodából ingyenes prospektusokat gyűjtögetett, és *Ínyenc* magazinoikat halászott ki az újrahasznosító központ lerakatában összegyűjtött kötegek közül, hogy kutatásokat végezzen. Míg a bátyám anyám kedvenc szentje után kapta a nevét, az enyémet egy drága konyakmárka ihlette, amit anyám a *Harper's Bazaar*-ban látott hirdetni. Miközben mi sajtos makarónin éltünk, az ő szereplői a pezsgőt és a kaviárt részesítették előnyben. Ők Dior nadrágkosztümökben flangáltak, mi pedig diszkontáruházakban vásároltunk ruhát. Anyám mindig szerette a ragyogást, pedig akkor még nem is látta közelről.

Chris és én folyamatosan zavartuk munka közben, ami teljesen az örületbe kergette. Végül a bolhapiacon talált egy úgynevezett cigányfüggönyt, ami hosszú gyöngyfüzerek sorából állt, és felakasztotta a konyha bejárata fölé. Ezt megértettük: ha a függönyt félrehúzza, akkor a konyha szabad terület volt. De ha leeresztette, az azt jelentette, hogy anyám dolgozik, és nekünk máshol kellett keresnünk az ennivalónkat és a szórakozásunkat.

Én hatévesforma voltam akkoriban. Imádtam a függönynél állva ujjaimmal simogatni a gyöngyöket, és nézni, ahogy ide-oda lengedeznek. Ennél lágyabb hangot el sem tudtam képzelni, úgy csilingeltek, mint megannyi kis harangocska. És ha átkukucskáltam

közöttük, láttam anyámat, aki ilyenkor szinte mágikusnak tűnt, mint egy jövendőmondó vagy tündér, csodacsináló. Tulajdonképpen tényleg az is volt, csak én ezt akkor még nem tudtam.

Az apartmanban töltött éveink legtöbb bútora, berendezési tárgya réges-rég elveszett, tönkrement vagy eladásra került már, de a gyöngyfüggönyt magunkkal hoztuk a Nagy Új Házba, ahogy elneveztük az első saját otthonunkat, amikor ideköltöztünk. Ez a függöny volt az egyik legelső dolog, amit anyám felakasztott, még az iskolai fényképünkénél és az ő kedvenc Picasso-másolatánál is hamarabb. Mellé a falba bevert egy nagy szöveget, ami mögé, ha nem volt rá szükség, félre lehetett húzni a függönyt, egészen ki a látómezőből. Most viszont le volt eresztve. Ott lógott kissé kopottan, megviselten, de még mindig alkalmasan arra, hogy tökéletesen ellássa a feladatát. Közelebb hajoltam, és a gyöngyök között meglestem anyámat. Még mindig teljesen bele volt feledkezve a munkába, az ujjai csak úgy röpködtek, én pedig lehunytam a szemem, és csak hallgattam. Olyan volt, mint egy ismerős zene, amit egész életemben hallottam, még annál is többször, mint az *Altatót*. Mennyi betű, mennyi szó. Morzsolgattam a gyöngyöket az ujjaim között, és néztem, ahogy anyám alakja fodrozódik, mintha a víz tükrén látszana, finoman részekre szakadva és pislákolva, majd újra egyé válva.

2. fejezet

Itt volt az ideje, hogy ejtsem Jonathant.

– Mondd meg nekem még egyszer, miért csinálsz ezt? – kérdezte Lissa. Az ágyamon ült, a CD-imet nézegette, és közben cigarettázott. A füst egy perc alatt betöltötte az egész szobát, noha Lissa megesküdött, hogy nem fogja, hiszen félig kitarja a karját az ablakon. Már mielőtt leszoktam, akkor is utáltam a cigi fullasztó füstjét, de Lissával valahogy mindig egy kicsit engedékenyebb voltam, mint kellett volna. Szerintem mindenkinek szüksége volna rá, hogy legyen legalább egy ilyen barátja. – Úgy értem, én bírom Jonathant.

– Te mindenkit bírsz – feleltem erre, és közelebb hajoltam a tükhöz, hogy megvizsgáljam a szájkontúromat.

– Ez nem igaz – mondta, miközben kivett egy CD-t, és megfordította, hogy megnézze a hátlapját. – Sosem bírtam például Mr. Mitchellt. Folyton a mellemet bámulta, amikor kimentem a táblához. *Mindenkinek* bámulta a mellét.

– Lissa – feleltem –, a középiskolának vége. Ráadásul a tanárok nem számítanak.

– Oké, csak mondom – vonta meg a vállát.

– A helyzet az – folytattam, miközben a számat rúzsoltam, nagy műgonddal körberajzolva a ceruzával –, hogy most nyár van, és én

szeptemberben elmegyek. És Jonathan... hát, nem is tudom, egyszerűen csak... ő nem igazán az a hosszú távú típus. És nem éri meg, hogy köré szervezzem a napirendemet, ha néhány hét múlva úgymé szakítunk.

– De lehet, hogy nem is szakítotok – próbálkozott újra Lissa.

Hátradőltem, kedvtelve gyönyörködtem a művemben, és ujjammal elegyengettem a rúzszt a felső ajkamon.

– Szakítani fogok vele – közöltem határozottan. – Nem megyek a Stanfordra több bonyodalommal, mint amennyi feltétlenül szükséges.

Lissa az ajkába harapott, majd egy göndör fürtöt a füle mögé simított, és lehorgasztotta a fejét azzal a duzzogó arc kifejezéssel, ami mostanában mindig kiült az arcára, valahányszor a nyár vége szóba került. Csak abban a nyolc hétben érezte magát biztonságban, amíg mindannyian szét nem széledünk a szélrózsa minden irányába, és utált belegondolni, mi lesz azután.

– Hát persze hogy nem – jegyezte meg csendesen. – Miért is tennéd?

– Lissa! – sóhajtottam. – Nem rád gondoltam. Tudod jól, hogy értem. – Az ajtó felé intettem, ami félig nyitva volt, és ami mögül még mindig hallatszott anyám írógépezése a kattogása, háttérben a vinnyogó hegedűszóval.

Lissa bólintott. De tudtam, hogy valójában nem érti, miről beszélek. Lissa volt közülünk az egyetlen, aki legalább egy picit sajnálta, hogy véget ért a középiskola. Még sírt is a ballagáson, sőt, zokogott, amivel persze csak azt érte el, hogy minden egyes fényképen és videofelvételen vörös és duzzadt a szeme, ami miatt aztán majd rengeteget panaszkodhat az elkövetkezendő húsz évben. Mi, többiek, Jess, Chloe és én viszont már alig vártuk, hogy végigkörüzzünk

az iskola tornatermében felállított színpadon, és megkaparintsuk a diplománkat, hogy végre szabadok lehessünk. Végre szabadok! De Lissa mindig is túl érzékenyen reagált mindenre. Ez volt az oka, hogy mindannyian olyan védelmezően viselkedtünk vele, és hogy én is annyira félttem itt hagyni. Őt a helybeli egyetemre vették fel teljes ösztöndíjjal, ami túl jó ajánlat ahhoz, hogy bárki is visszautasítsa. És persze az is mellette szólt, hogy a barátja, Adam szintén oda készült. Lissa már mindent el is tervezett: hogy együtt mennek majd a gólyatáborba, hogy egymáshoz közel lévő kollégiumi szobákban fognak lakni, és hogy választanak majd néhány olyan tantárgyat, ahová mindketten járnak. Szinte ugyanolyan lesz, mint a középiskola, csak nagyobb. Persze engem már ennek a pusztá gondolatától is kirázott a hideg. Az utolsó két évben egyetlenegy dolog éltetett: kijutni innen. Elmenni. Letenni a vizsgákat, amik ahhoz kellene, hogy végre-valahára a saját életemet élhessem, végre távol mindenféle esküvőszervezéstől, zavaros romantikus bonyodalmaktól, mostohaapák ki- és bejövő forgalmától. Csak én és a jövő, végre együtt. Végre happy end, amiben most már hinni is tudok.

Lissa felhangosította a rádiót, betöltve a szobát valami dallamos tánczenével. Odaléptem a ruhásszekrényemhez, elhúztam a tolóajtót, és szemügyre vettem a választéket.

– Szóval, mit veszel fel, ha szakítasz valakivel? – kérdezte Lissa, ujjja körül tekergetve egy hajtincset. – Feketét, hogy osztozz a gyászban? Vagy valami vidámat és színeset, hogy eltereld a figyelmét a fájdalmáról? Esetleg valami háttérbe simulót, ami segíthet, hogy gyorsan és feltűnés nélkül lelépj, ha véletlenül nem túl jól kezeli majd a dolgot?

– Igazából – feleltem eleresztve a fülem mellett a szarkazmusát, miközben elővettem egy fekete nadrágot, és töprengő arccal

méretegettem – valami sötét, karcsúsító fazonra gondoltam, szép dekoltázzsal. És tiszta fehérneműre.

– Minden este ilyet hordasz – jegyezte meg Lissa.

– Ez is olyan, mint minden este – feleltem vállat vonva. Eszembe jutott, hogy van egy piros blúzom, valahol a szekrényemben, amit szeretek, de nem találtam a helyén, a többi között. Ami azt jelenti, hogy valaki járt itt, és kotorászott a dolgaim között. Én mindig tökéletesen tisztán és rendben tartottam a gardróbomat, épp úgy, mint minden mást is magam körül. Anyám házában folyamatos káosz uralkodott, így aztán a szobám volt az egyetlen hely, amit mindig megőrizhettem olyan állapotban, ahogy nekem tetszett. Vagyis rendben, tökéletesen szerveztem, mindent azon a helyen tárolva, ahol könnyen megtalálom. Oké, talán egy kicsit kényeszeres voltam. Na és? De legalább nem trehány.

– Jonathan számára ez az este nem olyan lesz, mint a többi – jegyezte meg Lissa, és amikor rámeredtem, így folytatta: – Úgy értem, neki ez egy fontos este lesz. Ma este dobják. És még csak nem is *sejti*. Most bizonyára éppen egy sajtburgert töm magába, borotválkozik, vagy a ruhájáért megy a tisztítóba, és fogalma sincs. A leghalványabb sem.

Lemondtam a vörös blúzról, helyette elővettem egy ujjatlan topot. Nem tudtam, mit feleljek Lissának. Igen. Nyilván vacak érzés, ha dobják az embert. De szerintem akkor is jobb brutálisan őszintén elismerni, hogy az érzéseid valaki iránt sohasem lesznek elég erősek ahhoz, hogy érdemes legyen tovább rabolni az idejét. Valójában szívességet teszek Jonathannak. Felszabadítom egy jobb lehetőség kedvéért. Igen. Gyakorlatilag egy szent vagyok, ha jobban belegondolok. Pontosan.

Fél órával később, amikor megérkeztünk a Quik Ziphez, Jess már várt ránk. Mint mindig. Chloe pedig késett. Mint mindig.

– Helló! – üdvözöltem Jess-t, aki megereszkedett lökhárítójú, öreg Chevyjének dőlve ácsorgott, és egy pohár extra large Zip kólát szopogatott, mindannyiunk kedvenc kábítószerét. Az egész városban itt a legolcsóbb a kóla, és sok minden mást is lehetett kapni, amit mi szerettünk.

– Én Skittlest veszek – mondta Lissa, becsapva az autó ajtaját. – Kér valaki valamit?

– Én diétás Zip kólát – feleltem, és nyúltam a pénzemért, de ő csak legyintett, és már indult is befelé. – Extra large! – kiáltottam még utána.

Bólintott, majd az ajtó bezáródott mögötte. Az üvegen keresztül néztem, ahogy lazán zsebre vágott kézzel egyenesen az édességes polc felé tart. Lissa édesszájúsága közismert: ő az egyetlen általam ismert ember, aki képes bekötött szemmel megmondani, milyen márkájú mogyorós csokit eszik. Mert állítása szerint *van* köztük különbség. Hát, ha ő mondja...

– Hol van Chloe? – kérdeztem Jess-től, de ő csak a vállát vonogatta, miközben tovább szopogatta a kóláját. – Nem pontosan fél nyolcat beszélünk meg?

– Nyugi – nézett rám Jess felvonva az egyik szemöldökét, majd megrázta az italát. A jégdarabok körbe-körbe csörögtek, kavarogtak a pohár alján levő maradék folyadékban. – Még csak hat óra van.

Sóhajtva dőltem a kocsinak. Utáltam, ha valaki késik. És Chloe mindig öt perccel később futott be, *jobb* napokon. Lissa általában korábban jött, Jess pedig, hát ő Jess volt: szilárd, mint a szikla, hajszálpontos. Még ötödikben lett a legjobb barátnőm, és azóta is ő volt az egyetlen, akire, tudtam, mindig számíthatok.

Úgy ismerkedtünk meg, hogy Mrs. Douglas névsora szerint egymás melletti padokba kerültünk. A szélen Mike Schemen ült, aki folyton az orrát piszkálta, aztán Jess, majd én, a túloldalamon pedig Adam Struck, aki mirigyúltengésben szenvedett. Gyakorlatilag törvénytörő volt, hogy a legjobb barátnők legyünk.

Jess nagy volt már akkor is. Nem kifejezetten kövér, mint ahogy most sem. Inkább csak nagydarab, vastag csontú, magas és testes. Vaskos. Akkoriban az osztály összes fiújánál erősebb volt, kido-bós játékokban brutális: ha reggel, a tanítás kezdete előtt megdobott azzal a súlyos, piros medicinlabdával, még a nap végén, ki-csengetés után is meglátzott a helye. Sokan azt gondolták, hogy Jess gonosz, de ebben tévedtek. Ők nem tudták, amit én: hogy az édesanyja azon a nyáron halt meg, így őrá hárult a teher, hogy felnevelje a két kisöccsét, míg az apja két műszakban dolgozott az erőműben. A pénzük mindig kevés volt, és Jess soha többé nem lehetett gyerek.

Nyolc évvel később, miután végigszenvedtünk együtt néhány pokoli évet az általános iskola felső tagozatában, és másik néhány, már viszonylag elviselhetőbbet a középiskolában, még mindig közel álltunk egymáshoz. Nagyrészt, mert szinte csak én tudtam róla, amit tudtam. Jess szerette a dolgokat magában tartani. De azért is, mert azon kevesek egyike volt, akik elviselték a rigolyáimat, és ezt becsülnöm kellett.

– Na, nézd csak! – szólalt meg most a szokásos flegma hangján, keresztbe téve a karját. – A királynő megérkezett.

Chloe leparkolt mellénk, leállította a Mercedese motorját, és lehajtotta a napellenzőt, hogy ellenőrizze a rúzsát. Jess sóhajtott, még-hozzá jó hangosan, de oda sem figyeltem rá. Ő és Chloe civódása nem volt új keletű dolog. Akár valami háttérzene: csak ha a dolgok

igazán csendesek vagy unalmasak voltak, akkor lehetett egyáltalán észrevenni.

Chloe kiszállt, becsapta az ajtót, és odalépett hozzánk. Remekül nézett ki, mint mindig: fekete nadrág, kék top, menő dzseki, amit még sosem láttam azelőtt rajta. Az anyja stewardess volt, ráadásul megszállott vásárló, ami együtt halálos kombináció, és azt eredményezte, hogy Chloe mindig a legújabb cuccokat kapta meg a legmenőbb helyekről. Ő volt a mi kis divatdiktátorunk.

– Sziasztok! – üdvözölt bennünket, és a füle mögé simította a haját. – Hol van Lissa?

Válaszképpen a Quik Zip felé intettem a fejemmel, ahol Lissa éppen a kasszánál állt, és az eladófiúval cseverészett, miközben az a cukorkáját csomagolta. Aztán Lissa fizetett, majd mosolyogva elköszönt, és kijött a boltból, már útközben bontogatva a csomag Skittlest.

– Kér valaki? – kínált körbe mindnyájunkat. Amikor meglátta Chloét, elmosolyodott. – Szia! Istenem, micsoda klassz dzseki!

– Kösz! – felelte Chloe, végigsimítva az ujjjaival a kabátkát. – Új.

– Ez meglepő? – kérdezte Jess szarkasztikusan.

– Ez diétás? – vágott vissza Chloe a Jess kezében levő italra mutatva.

– Oké, oké – vágtam közbe, és kezemet közéjük emeltem. Lissa ideadta a diétás Zip kólát. Nagyon kortyoltam belőle. Istenek nektárja. Komolyan. – Mi a terv?

– Én fél hétkor találkozom Adammal a Double Burgerben – kezdte Lissa, mialatt még egy maroknyi Skittlest tömött a szájába. – Aztán utána megyünk a Bendóba, vagy ahová mondjátok.

– Ki játszik ma a Bendóban? – kérdezte Chloe a kulcsait csörgetve.

– Nem tudom – felelte Lissa. – Valamilyen banda. De van még egy parti az Arborban, ahová mehetünk, ezenkívül Matthew Ridgefieldnek van valahol egy hordó bora, és, ja, igen, Remynek ejtenie kell Jonathant.

Erre mindenki rám nézett.

– Nem feltétlenül ebben a sorrendben – tettem hozzá.

– Szóval Jonathannak annyi – mosolygott kedélyesen Chloe, és elővett egy csomag cigarettát az új dzsekije zsebéből. Felém nyújtotta, de én a fejemet ráztam.

– Leszokott – jegyezte meg Jess. – Nem emlékszel?

– Folyton leszokik – legyintett Chloe, majd meggyújtott egy gyufát, és rágyújtott. – Na és mit követett el a srác, Remy? Nem ment el egy randira? Vagy netán örök szerelmet vallott?

Csak a fejemet csóváltam, jól tudva, mi következik.

– Nem öltözött Remyhez – vigyorgott Jess.

– Vagy dohányzott az autójában – találgatott Chloe. – Tuti, hogy az volt.

– De az is lehet, hogy elkövetett valami súlyos nyelvtani hibát, vagy tizenöt percet késett – tippelte Lissa, és belecsípett a karomba.

– Ó, micsoda szörnyűség! – sikoltott Chloe, mire mindhármukból kitört a nevetés. Én meg csak álltam ott, és megállapítottam magamban – immár nem először –, hogy ezek hárman csak akkor jönnek ki egymással, ha közösen köszörülhetik rajtam a nyelvüket.

– Nagyon vicces – vágtam egy pofát. Oké, elismerem, lehetett némi igazság abban, hogy túl sokat vártam egy kapcsolattól. De istenem, legalább nekem voltak *igényeim*. Chloe kizárólag olyan főiskolás fiúkkal randevúzott, akik előbb-utóbb megcsalták őt, Jess úgy került el a problémát, hogy egyáltalán nem randevúzott senkivel, Lissa pedig, nos, Lissa még mindig ugyanazzal a sráccal volt, akinek

a szüzességét odaadta, így aztán ő igazából nem is számított. Nem mintha ezekre a tényekre most rá akartam volna világítani nekik. De tény, hogy én voltam az egyedüli, aki tényleg sok tapasztalattal rendelkezik.

– Oké, oké – mondta végül Jess. – Hogyan csináljuk?

– Lissa elmegy találkozni Adammal – javasoltam –, Chloével mi elmegyünk a Helyre, majd onnan tovább a Bendóba. Oké?

– Oké – felelte Lissa. – Akkor később találkozunk, csajok!

Miután elhajtott, Chloe pedig átállt az autójával a templom parkolójába, Jess egyszer csak felemelte a kezemet, és fürkészően vizsgálgatni kezdte a tenyeremet.

– Mi ez? – kérdezte. Lepillantottam, és megláttam a fekete betűket, elmosódva ugyan, de még mindig láthatóan. Mielőtt elindultam otthonról, le akartam sikálni, de aztán valami elvonta a figyelmemet. – Egy telefonszám?

– Semmi – feleltem. – Csak egy idióta srác, akivel ma találkoztam.

– Ó, te szívtipró! – jegyezte meg Jess.

Beszálltunk a kocsijába, én előreültem, Chloe pedig hátra. Chloe vágott egy pofát, miközben az ülésen odébb tolt egy ruhákkal teli mosodai zsákot, egy focis fej- és térdvédőt, amelyek Jess öccseié voltak, de nem szólt egy szót sem. Lehet, hogy ők ketten sok mindenben különböztek, de Chloe mindig tudta, hol a határ.

– A Helyre? – kérdezte Jess, miközben beindította a motort.

Bólintottam. Hátramenetbe tette a kocsit, és lassan elindult. Előrenyúltam, és bekapcsoltam a rádiót, miközben Chloe egy újabb cigire gyújtott a hátsó ülésen, majd kidobta a gyufát az ablakon. Mielőtt rákanyarodtunk volna a főútra, Jess egy nagy fém szemeteszkuka felé intett, ami vagy hatméternyi távolságra volt tőlünk, a benzinkút mellett.

– Fogadunk? – nézett rám, én pedig a nyakamat nyújtogatva mértem fel a távolságot, majd kivettem a kezéből, és megráztam a majdnem üres Zip kóláját, hogy érezzem a súlyát.

– Persze – egyeztem bele aztán. – Két dolcsi.

– Ó, Jézus! – nyögött fel Chloe a hátsó ülésen. – Most, hogy túl vagyunk a középiskolán, nem lehetne végre ezen is túllépni?

Jess oda sem figyelt rá. Kezébe vette a kóláját, erősen megragadta, majd kicsit megmozgatta a csuklóját, és kinyújtotta a karját a vezetőülés melletti ablakon. Kissé hunyorított, felemelte az állát, aztán egyetlen finom, de erős mozdulattal, szabályos horogdobással elhajította a kóláspoharat, szép nagy ívben repítve át az autó teteje fölé. Néztük, ahogy a pohár tökéletes spirálvonalat leírva bukfenchezik a levegőben, míg végül nagy csattanással, a tetejével és a szívószállal továbbra is a helyén landol a kukában.

– Elképesztő – mondtam Jessnek. Ő csak vigyorgott. – Sosem bírtam rájönni, hogy csinálod.

– Akkor most már mehetünk? – kérdezte Chloe.

– Mint minden – magyarázta Jess, miközben ráhajtott az útra –, ez is csukló kérdése.

A Hely, ahol mindig elkezdtük az estét, valójában Chloééké volt. Amikor a szülei elváltak még harmadikos korában, az apja elköltözött a városból az új barátnőjével, és eladta szinte az összes tulajdonát, amit az évek során a városban felhalmozott. Mindössze egyetlen nagy telket tartott meg, ami a városon kívül terült el, a középiskolánkon túl: egy füves mezőt, amin az égvilágon semmi sem volt, csak egy trambulín, amit az apja vett neki még a hetedik születésnapjára. Chloe anyja gyorsan száműzte a trambulint a házuk udvaráról – nem illett az angol stílusú kerti dekorációhoz, a formára vágott sövényekhez és a kőpadokhoz –, ami így végül a külvárosi

telken landolt, teljesen elfelejtve, egészen addig, amíg mi elég idősek nem lettünk ahhoz, hogy autót vezessünk, és szükségünk legyen egy helyre, ahol magunk lehetünk.

Mindig a trambulínon ücsörögtünk, amit a mező kellős közepén állítottak fel, és amely a legjobb kilátást nyújtotta a csillagok és az ég felé. Még mindig maradt benne némi rugalmasság, elég ahhoz, hogy bármelyikünk egyetlen hirtelen mozdulata a többieket is meglökje. Amit érdemes volt figyelembe venni, ha italt tartottunk a kezünkben.

– Maradj nyugton! – szólt rá most is Chloe Jessre, mert kis híján mellőöntötte a rumot, amivel az én Zip kólámat turbózta fel éppen. Amolyan kis, repülőgépen kapható üvegecske volt a kezében, amiket az anyja rendszeresen hordott haza a munkájából. A bárpultjuk otthon úgy nézett ki, mintha manóknak készült volna.

– Levegőt azért csak vehetek – morgott Jess, keresztbe téve a lábát, és hátratámaszkodott a tenyerére.

– Mindig ez van, amikor Lissa nincs itt – jegyezte meg Chloe, miközben felnyitott egy másik üveget magának. – Teljesen felborul az egyensúly.

– Chloe – szóltam rá –, hagyd már! – Belekortyoltam a Zip kólámba, aminek immár pikáns rumíze volt, és pusztán udvariasságból odakínáltam Jessnek. Persze tudtam, hogy ő sohasem iszik, és nem is dohányzik. Szinte mindig ő vezetett. Azok után, hogy olyan sokáig anyáskodott az öccsei fölött, magától értetődő volt, hogy velünk is ezt tegye.

– Szép este – mondtam most neki, ő pedig bólintott. – Nehéz elhinni, hogy vége.

– Hála istennek – jegyezte meg Chloe, miközben kézfejjével megtörölte a száját. – Már éppen ideje volt.

– Erre igyunk! – javasoltam, és előrehajoltam, hogy odakoccintsam a poharamat az ő kis üvegéhez. Aztán csak ültünk ott, hirtelen elcsendesedve, és nem hallatszott semmi más, csak a tücskök cripelése.

– Furcsa – szólalt meg végül Chloe –, de nem érzem azt, hogy bármi is megváltozott volna.

– Mármint? – néztem rá kérdően.

– Úgy értem – felelte –, ez az, amire olyan régen vártunk, ugye? A középiskolának vége. Ez egy egészen más élet, mégis teljesen ugyanolyannak tűnik.

– Azért, mert még nem kezdődött el semmi új – emlékeztette Jess. Felemelte a fejét, és tekintetét a fölöttünk levő csillagokra függesztette. – A nyár végére mindent másnak érzünk majd. Mert akkor már tényleg más is lesz minden.

Chloe egy újabb pici üveget vett elő a dzsekije zsebéből – ezúttal gint –, és lecsavarta a tetejét.

– Azért ez a várakozás elég vacak, nem? – jegyezte meg, kicsit kortyolva az italból. – Mármint, hogy elkezdődjenek a dolgok.

Autóduda hangja hallatszott, előbb hangosan, majd elhalkulva, amint egy kocsi elhaladt a mögöttünk levő úton. Ez volt az igazán jó a Helyben: mi mindent hallottunk, de minket senki sem látott.

– Ez csak átmeneti állapot – állapítottam meg. – Gyorsabban elszalad, mint hinnénk.

– Hát remélem – sóhajtott Chloe, én pedig hátrakönyököltem, és hátravettem a fejem, hogy felnézzek a rózsaszínes, vörös csíkokkal tarkított égre. Ez volt az az időszak, amit legjobban ismertünk: amikor az alkony fokozatosan átmegy estébe. Úgy tűnt, mintha a Helyen mi mindig az éjszakára vártunk volna. Éreztem, ahogy a trambulin a lélegzetünk ritmusát követve fel-le hullámzik, lágyan

ringatva bennünket, miközben a színek elhalványulnak, és a csillagok lassan-lassan előtűnnek az egyre sötétedő égbolton.

Mire a Bendóba értünk, már kilenc óra felé járt, és én kellemesen spiccesnek éreztem magam. Leparkoltuk az autónkat, és megnéztük, melyik kidobófiú van éppen szolgálatban.

– Tökéletes – állapítottam meg, és lehajtottam a napellenzőt, hogy ellenőrizsem a sminkemet. – Rodney az.

– Hol van a személyim? – kérdezte Chloe a dzsekijében keresgélve. – A francba, az előbb volt a kezemben.

– Nincs a melltartóban? – kérdeztem tőle hátrafordulva.

Egy pillanatra elgondolkodott, majd benyúlt a blúza alá, és előhúzta az igazolványát. Chloe mindent a melltartójában tartott: személyi igazolványt, pénzt, tartalék hajcsatokat. Olyan volt mindig, mint egy bűvészmutatvány, amikor előhúzta onnan a dolgokat, akár a mágus a negyeddollárost a füle mögül vagy a nyulat a kalapból.

– Bingó! – vigyorgott, és elrakta az igazolványát a kabátja felső zsebébe.

– Milyen stílusos – jegyezte meg Jess.

– Nicsak, ki beszél – vágott vissza Chloe. – Én legalább *hordok* melltartót.

– Nos, nekem pedig legalább *szükségem* volna rá – replikázott Jess.

Chloe szeme összeszűkül. Az ő melltartómérete B kosaras volt, elég kicsi, és ez a téma mindig is érzékenyen érintette.

– De én legalább... – próbált megint válaszolni.

– *Elég!* – szakítottam félbe. – Menjünk!

Ahogy a bejárathoz értünk, Rodney alaposan végigmért minket a nyitott ajtó mellé támasztott székéből. A Bendo tizennyolc éven felülieknek való klub volt, de mi már második korunk óta ide járunk. Ahhoz, hogy alkohollal is kiszolgáljanak, huszonegynek kellett lenned, de Chloénak és nekem a hamis igazolványunkkal legtöbbször sikerült pecsétet kapnunk a kézfejünkre, amivel bármilyen italt kérhettünk a bárban. Legalábbis Rodney-val sosem volt gond.

– Remy, Remy – mondta most, ahogy a zsebembe nyúltam, és előhúztam a hamis személyimet. Az én nevem, az én arcom, a bátyám születésnapja, tehát bármikor kapásból elmondom, ha szükséges. – Milyen érzés végzett középiskolásnak lenni?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – feleltem mosolyogva. – Tudod, hogy egyetemista vagyok.

Egy közömbös pillantást vetett az igazolványomra, majd megfogta a kezem, és miközben pecsétet nyomott rá, végigsimította a tenyeremet az ujjával. Undorító.

– És milyen szakra jársz? – tudakolta.

– Angol irodalom – válaszoltam. – De felvettem mellé az üzleti gazdálkodást is.

– Nekem is van egy üzleti ajánlatom a számodra – felelte erre vigyorogva, miközben Chloe igazolványát is megnézte, és az ő kézfejére is tett egy pecsétet. De ő ügyesebb volt, mint én, gyorsan visszahúzta a kezét, amin így kissé el is mosódott a tinta.

– Seggfej vagy – közölte velem Jess, de Rodney csak megvonta a vállát, intett nekünk, hogy bemehetünk, és tekintetét máris a következő lánycsoport felé fordította, ami jött felfelé a lépcsőn.

– Mocskosnak érzem magam – fintorgott Chloe, miközben mentünk befelé.

– Jobban leszél, ha megittál egy sört – nyugtatgattam.

A Bendo máris tömve volt. A zenekar még nem kezdett el játszani, ezért szinte mindenki a bár körül csoportosult, és a levegő sűrű volt a cigarettafüst és az izzadságszag tömény keverékétől.

– Szerzek egy asztalt – kiáltotta Jess a fülembe, én pedig bólintottam, és a bár felé vettem az irányt, Chloéval a hátam mögött. Átverekedtük magunkat a tömegen, kerülgetve az embereket, míg nagy nehezen közel nem jutottunk a sörcsapokhoz.

Éppen letámaszkodtam a pultra az egyik könyökömmel, hogy megpróbáljam odainteni a pultost, amikor éreztem, hogy valaki hozzám döngölődzik. Megpróbáltam odébb húzódní, de olyan nagy volt a tömeg, hogy inkább csak összébb húztam magam, karomat az oldalamhoz szorítva. És ekkor egy hang szólt a fülembe. Ami azt mondta, furcsa, giccses stílusban, mintha csak anyám valamelyik regényéből lépett volna elő:

– Ó, hát újra találkozunk!

Oldalra fordítottam a fejem, és ott volt, gyakorlatilag rajtam, a srác az autókereskedésből. Piros pólót viselt, elején valamilyen mosószerreklámmal – „Nemcsak friss: harmatfriss!”, hirdette –, és vi-gyorgott rám.

– Ó, istenem! – nyögtem fel.

– Nem, Dexter vagyok – felelte kedélyesen, és a kezét nyújtotta, amit én persze figyelmen kívül hagytam. Ehelyett körülnéztem Chloét keresve, de láttam, hogy őt kicsit odébb feltartóztatta egy skót kockás inges srác, akit nem ismertem.

– Két sört! – kiáltottam a bárpultosnak, aki végre észrevett.

– Legyen három! – kurjantott Dexter.

– Te *nem* velem vagy – néztem rá felháborodva.

– Hát, technikailag nem – vontta meg a vállát –, de ez még meg-változhat.

– Figyelj – mondtam neki, miközben a pultos elém rakott három műanyag poharat –, én nem...

– Látom, még mindig megvan a telefonszámom – szakított félbe, és elvette az egyik sört. Közben letett egy tízdolcsist a pultra, ami némiképp a javára szolgált, már ami a véleményemet illeti, de azért nem túlságosan.

– Nem volt alkalmam lemosni – feleltem.

– Hatással volna rád, ha azt mondanám, játszom egy bandában?
– tudakolta.

– Nem – feleltem flegmán.

– Neeem?! Egyáltalán nem? – vonta föl a szemöldökét. – Istenem, én azt hittem, a csirkék imádják a bandában játszó srácokat.

– Nos, először is, én nem vagyok csirke – mondtam, és megragadtam a sörömet. – Másodszor pedig nagyon szigorú szabályaim vannak a zenészeket illetően.

– Mely szerint?

– Zenészek kizárva – jegyeztem meg tömören, majd hátat fordítottam neki, és könyökömmel elkezdtem utat törni a tömegben keresztül, vissza Chloéhoz.

– Írhatnék neked egy dalt – ajánlkozott, továbbra is szorosan a nyomomban haladva. Olyan gyorsan mentem, hogy a sör a kezemben lépten-nyomon kicsordult a pohárból, mégis sikerült lépést tartania velem.

– Én nem akarok dalt – közöltem vele.

– Mindenki akar egy dalt! – erősködött.

– Hát én nem! – Megveregettem Chloe vállát, aki erre hátrafordult. A flörtölős kifejezés volt az arcán, tágra nyitott szem, kipirult arc. Odaadtam neki a sörét, és azt mondtam:

– Megyek, megkeresem Jesst.

– Megyek én is – felelte, búcsút intve a skót kockás inges srácnak. A lökött zenész pedig csak nem kopott le rólam, és még mindig beszélt.

– Azt hiszem, tetszem neked – döntötte el, miközben siettemben rátapostam valakinek a lábára, aki fájdalmasan feljajdult. De én csak csörtettem tovább.

– Én meg azt hiszem, csöppet sem – feleltem, és végre kiszúrtam Jess-t a sarki bokszban, amint a könyökére támaszkodva, unott arccal nézelődött. Amikor meglátott, mindkét karját felemelte, amolyan „mi az ördögöt csináltál ennyi ideig” gesztussal, de én csak vágtam egy pofát.

– Ki ez? – tudakolta Chloe a hátam mögül.

– Senki – válaszoltam.

– Dexter – felelte a srác is, és kissé oldalra fordult, hogy udvariasan a kezét nyújtsa Chloénak, mialatt azért igyekezett a nyomomban maradni. – Hogy vagy?

– Kösz, jól – válaszolta Chloe kissé bizonytalanul, majd rám nézett. – Remy?

– Csak gyere! – szóltam hátra, és ügyesen kikerültem két rasztafrizurás srácot. – Egyszer úgyis feladja.

– Ó, micsoda kishitűség! – nevetett vidáman a fiú. – Hisz még csak most kezdtem.

Együtt érkeztünk a bokszunkhoz: én, Chloe és Dexter, a zenész. Én kifulladásra, Chloe összezavarodva, a srác viszont roppant kedélyesen becsusszant Jess mellé, és neki is a kezét nyújtotta.

– Helló – mondta –, velük vagyok.

Jess kérdően rám nézett, de én túl fáradt voltam ahhoz, hogy bármi mást is tegyek, minthogy lehuppanjak a székembe, és nagyot kortyoljak a sörömből.

– Nos – fordult a sráchoz Jess –, *én* valóban velük vagyok. De veled *nem* vagyok. Na, *ez* hogyan lehetséges?

– Nos – felelte a srác készségesen –, ez voltaképpen egy nagyon érdekes történet.

Egy percig senki sem szólt egy szót sem. Végül felnyögtem:

– Jézus, csajok, ez most el fogja mesélni.

– Hát igen – kezdte a fiú, és kényelmesen hátradőlt a székében –, az úgy volt, hogy ma elmentem egy autókereskedésbe, és megláttam a lányt. Az a „kiszúrod a terem túlsó végéből” élmény, tudjátok. Egy igazi nagy pillanat.

A szemem forgattam, Chloe pedig azt kérdezte:

– És ez a lány volt Remy?

– Ó, igen, szóval Remy – ismételte a nevemet üdvözült mosollyal. Majd, mintha mi ketten valamiféle boldog nászutasokként idéznénk fel éppen a történetünket új ismerőseinknek, hozzám fordult: – El akarod mondani te, ami ezután volt?

– Nem – feleltem szimplán.

– Szóval – folytatta rendületlenül, és lelkesedésében akkorát csapott az asztalra, hogy minden pohár nagyot ugrott –, a helyzet az, hogy én impulzív személyiség vagyok. A tettek embere. Tehát oda mentem hozzá, leültem mellé, és bemutatkoztam.

Chloe rám vigyorgott.

– Tényleg? – kérdezte láthatóan jól szórakozva.

– Elmennél most már végre? – kérdeztem a sráctól, amint a zene elhallgatott, majd kopogásszerű hang hallatszott a színpadon álló mikrofon felől, és valaki számolni kezdett: „egy-kettő... egy-kettő-három”.

– Hív a kötelesség – mondta Dexter, és felállt. Odébb tolt a félig megivott sörét, és vidáman odaszólt nekem: – Később találkozunk?

– Nem – közöltem vele ridegen.

– Rendben, akkor majd beszélünk – felelte rá se hederítve a válaszmra, majd belevetette magát a tömeg sűrűjébe, és eltűnt.

Egy pillanatig csak ültünk ott szó nélkül. Én megittam a söro-met, majd lehunytam a szemem, felemeltem a poharam, és a ha-lántékomhoz szorítottam. Hogy lehet, hogy máris ilyen fáradtnak érzem magam?

– Remy – szólalt meg végül Chloe a maga okoskodó stílusában –, te titkolózol.

– Dehogyan – válaszoltam –, ez csak egy idióta eset volt, teljesen el is felejtettem.

– Túl sokat beszél – állapította meg Jess.

– Nekem bejött a pólója – tette hozzá Chloe. – Érdekes divatérzék. Ebben a pillanatban ült le mellém Jonathan.

– Helló, hölgyeim! – üdvözölt mindnyájunkat, és átölelte a derekam. Ezután felemelte a lökött zenész sörét, azt gondolván, hogy az enyém, és nagyot kortyolt belőle. Megállítottam volna, de a pusztá tény, hogy ezt tette, éppen egyike volt a vele kapcsolatos problémáimnak. Utáltam, ha egy srác birtoklóan viselkedik velem, márpedig Jonathan mindig is ilyen volt. Egy évfolyamba jártunk, jól nézett ki, de amint randizni kezdtünk, rögtön azt akarta, hogy mindenki tudjon róla, és napról napra egyre jobban rám telepedett. Beleszívott a cigarettámba, ha egy percre letettem. Folyton használta a mobilomat, persze a megkérdezésem nélkül, hogy hívásokat bonyolítson, és az első perctől kezdve teljesen otthonosan érezte magát az autómban, ami aztán végleg kiverte nálam a biztosítékot. Azt sem bírtam elviselni, ha valaki tankolás után lenullázza a kilométerórát, vagy kiüríti a hamutartómat, de Jonathan ezeken simán túltett. Folyton ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen, noha rengetegszer

koccant már életében, és annyi gyorsajtásos büntetőcédulával büszkélkedhetett, hogy ha mind összeraknánk, olyan hosszú lenne, mint a karom. És a legostobább dolog az egészben az volt, hogy eleinte meg is engedtem neki, felhevülve a szerelemtől (ami nem valószínű) vagy a vágytól (ez már valószínűbb), és attól kezdve teljesen magától értetődőnek vette, hogy én immár örökké az anyósülésen fogok utazni a saját autómban. És ettől egészen bizalmaskodóvá vált a viselkedése – úgy bánt velem, mint Ken Barbie-val –, társaságban folyton magához ölelt, vagy éppen kérdés nélkül beleivott abba a sörbe, amiről azt hitte, hogy az enyém.

– Egy pillanatra haza kell ugranom valamiért – mondta most, egészen közel hajolva a fülemhez. Elvette a kezét a derekamról, de csak hogy, ehelyett, a térdemet tapogathassa. – Gyere velem, oké?

Bólintottam, mire ő kiitta Dexter sörét, és lecsapta a poharat az asztalra. Jonathan nagy partiarc volt, amit szintén kissé nehezen tűrtem. Rendben, persze én is ittam alkoholt, de ő aztán rendesen túlzásba vitte. Ráadásul nem is bírta a gyomra. Abban a hat hónapban, amióta együtt voltunk, a bulik igen jelentős részét töltöttem kint a mosdóban arra várva, hogy kiokádja végre magát, és hazamehessünk. Nem túl jó pont.

Felállt a bokszból, levette kezét a térdemről, és egymásba fűzte az ujjainkat.

– Visszajövök – szóltam oda Jessnek és Chloénak, miután alkalmam nyílt rá, mert valaki átréselte magát kettőnk között, ezért Jonathan kénytelen volt egy pillanatra elengedni a kezemet, majd a tömeg el is sodort minket egymástól.

– Sok szerencsét! – mondta Chloe, majd a fejét csóválva hozzátette: – El sem hiszem, hogy hagyta, hogy megigya annak a srácnak a sörét.

Megfordultam, és láttam, ahogy Jonathan türelmetlenül visszaneéz rám, már a kijárattól.

– Vergődik a halálraítelt – jegyezte meg Jess sötéten, Chloe pedig felhorkant.

– Sziasztok! – búcsúztam, majd átküzdöttem magam a tömegen, ahol Jonathan felém nyújtott keze várta, hogy újra megragadhasson.

– Oké, figyelj! – mondtam neki, miközben eltoltam magamtól. – Beszélünk kell!

– Most? – kérdezte.

– Most.

Sóhajtott, felült az ágyon, és fejét hátratámasztotta a falnak.

– Rendben – szólt beletörődően, mintha éppen egy gyökérkezelésbe egyezett volna bele –, mondd!

Felhúztam a térdem, és lesimítottam a topomat. A „csak beugrom valamiért”-ből nagyon gyorsan „el kell intéznem néhány hívást” lett, aztán, épp hogy leültem az ágy szélére, már rám is mászott, és a párnához préselt. De most végre rám figyelt.

– A helyzet az – vágtam bele –, hogy a dolgok kezdenek megváltozni körülöttem.

Általában így szoktam indítani. Az évek alatt megtanultam, hogy a szakításnak rengeteg technikája lehet. Megfigyeltem, hogy különböző típusú srácok vannak: néhányan felháborodnak, és dühösek lesznek, mások siránkoznak, sőt, olykor itatják is az egereket, megint mások pedig úgy tesznek, mintha totál közömbösen érintené őket ez az egész, és alig várnák, hogy lelépj végre. Jonathant is az utóbbi

csoportba tartozónak tippeltem, de persze az ember sosem lehet benne eléggé biztos.

– Szóval – folytattam –, arra gondoltam, hogy...

És ekkor megszólalt a telefonja a maga fülsértő, sivítő hangján. Jonathan azonnal felvette, és beleszólt:

– Halló!

Aztán volt egy kis aha, meg ühüm és néhány igen, majd felállt, és még mindig az orra alá dűnnyögve besétált a fürdőszobájába.

Beletúrta a hajamba, és mérges voltam, hogy az esélyem valószínűleg egész estére elszállt. Miközben hallgattam, ahogy beszél, lehunytam a szemem, és a fejem fölé nyújtottam a karomat, a matrac fal melletti széléhez csúsztatva a kezem. És éreztem valamit.

Mire Jonathan végre letette a telefont, megnézte magát a tükörben, és visszasétált hozzám, a hálósobába, én már ott ültem, keresztbe tett lábakkal, előttem az ágyra terítve egy vörös selyembugyi. (Egy papír zsebkendővel vettem ki: na ja, majd *hozzányúlok!*) Eleinte magabiztosan közeledett felém, ám amikor meglátta, földbe gyökerezett a lába.

– Hoppá! – szaladt ki a száján, majd beszívta az alsó ajkát, és gyorsan megpróbált úrrá lenni a döbbenetén. – Hé, hmm, ööö...

– Ez meg mi a fene? – kérdeztem visszafojtott hangon.

– Nem a tiéd? – próbálkozott.

Felnéztem az égre, és a fejemet ráztam. Mintha én valaha is felvettem volna olcsó, piros, műszálas bugyit. Nekem *vannak* igényeim. Bár ebben most éppen nem voltam olyan biztos. Lám, kire is pazaroltam a legutóbbi fél évemet.

– Mióta? – kérdeztem.

– Mít mióta?

– Mióta kavarsz valaki mással?

– Ez nem...

– Mióta? – kérdeztem újra, szinte köpve a szót.

– Én nem...

– *Mióta??*

Nyelt egyet, és egy pillanatig ez volt az egyetlen hallható hang a szobában. Végül kibökte:

– Csak néhány hete.

Hátradőltem, és ujjamat a halántékomhoz szorítottam. Jézus, ez aztán remek. Nemcsak hogy megcsaltak, de mások is meg fogják tudni, amitől áldozattá válok, és ezt utáltam a legjobban. Szegény, szegény Remy. Meg tudtam volna ölni Jonathant.

– Seggfej! – sziszegtem.

Elvörösödött, remegni kezdett, amitől felmerült bennem, hogy talán mégis a siránkozó, bögős típushoz tartozott volna, ha a dolgok az eredeti tervek szerint alakulnak. Elképesztő. Az ember sohasem tudhatja.

– Remy – fogta könnyörgőre szinte suttogva. – Engedd meg, hogy... – felém nyúlt, megfogta a karomat, de ekkor, az egész este során először végre képes voltam azt tenni, amit akartam. Visszarántottam a karom, mintha égetett volna az érintése.

– Ne nyúlj hozzám! – förmedtem rá megvetően. – Felkaptam a dzsekimet, a derekam köré kötöttem, és elindultam kifelé a szobájából. Ő követett. Amíg végigértem a házban, egyik ajtót a másik után csaptam be, és olyan lendülettel mentem, hogy mire észrevettem, máris a postaládánál jártam. Éreztem, hogy Jonathan a lépcső tetejéről néz, de nem szólt utánam, sőt, egyáltalán nem is mondott semmit. Nem mintha akartam volna, hogy mondjon valamit, vagy ez bármit is számított volna. De a legtöbb srác legalább vette volna a fáradságot, hogy megpróbálja.

Így hát most ott gyalogoltam az utcán, totálisan kiakadva, autó nélkül, a péntek este kellős közepén. Az első felnőtt péntek este-men, a középiskolából kikerülve, a Nagybetűs Életben.

Üdv a fedélzeten.

– Hol a francban voltál? – esett nekem Chloe, amikor végre visszaértem a Bendóba a városi busszal, körülbelül húsz perccel később.

– El sem fogod hinni – kezdtem.

– Ne most! – szakított félbe. Megragadta a karomat, és keresztülvonszolt a tömegen, ki az utcára, ahol Jess a kocsijában várt, nyitott ajtóval. – Helyzet van.

Amikor az autóhoz léptem, megláttam Lissát. Összekucorodva ült a hátsó ülésen, és egy köteg barnás, amolyan „iskolai ebédlős vagy közterületi mosdós” papírtörölt szorongatott a kezében. Arca vörös volt és könnyáztatta, és most is zokogott.

– Mi az ördög történt? – kérdeztem feltépve a hátsó ajtót, és beugrottam mellé.

– Adam sz-sz-szakított v-v-velem! – zokogta Lissa levegő után kapkodva. – Egyszerűen k-k-kirúgott.

– Ó, istenem! – suttogtam, miközben Chloe beült az első ülésre, és becsapta maga mögött az ajtót. Jess hátrafordult hozzánk, és együtt érzően ingatta a fejét.

– Mikor? – kérdeztem gyöngéden.

Lissa nagy levegőt vett, majd megint keservesen sírva fakadt.

– N-n-nem bírok... – dadogta, miközben a zsebkendővel törölte az arcát –, nem bírok m-m-még...

– Ma este, amikor Lissa felvette őt munka után – felelte helyette Chloe. – Hazavitté, hogy lezuhanyozhasson, és ott történt. Semmi előjel. Semmi figyelmeztetés. Semmi.

– El kellett m-m-mennem a *sz-sz-szülei* mellett – tette hozzá Lissa hüppögve. – Úgy, hogy ők tudták. Úgy néztek rám, mint egy k-k-kivert k-k-kutyára.

– És mit mondott, miért? – kérdeztem.

– Azt mondta – felelt ismét Chloe, felvállalva a szóvivő szerepét –, hogy szabadságra van szüksége, mert nyár van, a középiskolának vége, és nem akarja, hogy bármelyikük is elmulasszon egyetlen lehetőséget is az egyetemen. Biztos akart lenni abban, hogy mindketten...

– ...a l-l-legtöbbet hozzuk ki az é-é-életünkéből – zokogta Lissa a szemét törölgetve.

– Barom – dűnnyögte Jess. – Jobban jártál.

– De én *sz-sz-szeretem!* – szakadt ki Lissából, én pedig vigasztalóan átöleltem.

– Jól van, jól van – csitítgattam.

– Fogalmam sem volt – ingatta a fejét egy hatalmas sóhajjal, és kiejtette a kezéből a papírtörülőt, de hagyta, hogy a földre essen. – Hogy lehet, hogy még csak nem is sejtettem?

– Lissa, nemsokára jobban leszel – vigasztalta Chloe is gyöngéd hangon.

– Mintha Jonathan lennék – zokogta Lissa hozzám dőlve. – Csak éltük az életünket, elhoztuk a tisztítóból a ruhánkat...

– Mi van? – nézett Jess.

– ...és sejtelmünk sem volt – folytatta –, hogy ma este *d-d-dobnak* minket.

– Ha már itt tartunk – fordult hozzám Chloe –, hogy ment?

– Ne kérdezd! – ráztam a fejem.

Lissa ismét fájdalmas zokogásban tört ki, arcát a vállamba fúrva. Chloe feje fölött láttam, hogy a Bendo teljesen tömve van, és még a bejárat előtt is hosszú sor áll.

– Húzzunk el innen! – szoltam oda Jessnek, ő pedig bólintott. – Ez az este már úgylis el van szúrva.

Chloe rágyújtott, Jess indított, Lissa pedig belefújta az orrát a zsebkendőbe, amit odanyújtottam neki, majd rövid, szaggatott kis zokogásokba kezdett, hozzám kucorodva. Együtt érzően simogattam a fejét, tudván, hogy mennyire fájhat neki ez az egész. Semmi sem olyan rossz, mint az első alkalom.

Naná, hogy meg kellett innunk még egy kör Zip kólát. Aztán Chloe elment, Jess pedig elindította a kocsiját, hogy hazavigyen engem és Lissát a házukba.

Már majdnem ott jártunk, ahol le kell fordulni az utcánk felé, amikor Jess lelassított, és alig hallhatóan odaszólt nekem:

– Ott van Adam.

Balra néztem, és tényleg, Adam és a barátai ácsorogtak a Coffee Shack előtti parkolóban. És ami igazán feldühített, az az volt, hogy Adam olyan vidáman mosolygott, mintha mi sem történt volna. Az állat.

Hátrapillantottam, és láttam, hogy Lissa csukott szemmel, a hátsó ülésen elterülve hallgatja a rádiót.

– Húzódj felre! – utasítottam halkán Jesst, majd hátrafordultam.
– Hé, Lissa!

– Hmm? – dünnyögte a lány.

– Ne mozdulj, oké? Maradj lehúzódva!

– Oké – felelte ő bizonytalanul.

Jess lelassított, és megkérdezte:

– Te vagy én?

– Én – válaszoltam, még egy utolsót kortyolva az italomból. –

Szükségem van erre ma este.

Jess kicsit megnyomta a gázt.

– Készen állsz? – kérdezte.

Bólintottam, méregetve a kezemben a Zip kóla súlyát. Tökéletes.

Jess erősen rákapcsolt, a kocsí mozgásba lendült, és mire Adam észrevett minket, már túl késő volt.

Nem ez volt életem legjobb dobása. De azért túl rosszul sem sikerült. Amint Adam mellé értünk, a pohár súlytalannak tűnve buk-fencezett a levegőben a célja felé, majd hangos csattanással landolt éppen a fiú tarkóján, a hideg kóla és a jégkockák pedig ragacsosan csorogtak végig a hátán.

– Az istenit! – üvöltött fel Adam, és megpördült, majd ránk meredt. – Lissa! A francba! Remy! Te, ribanc!

Még akkor is üvöltött, amikor már rég eltűntünk a szeme elől.

Másfél doboz Oreó keksz, négy cigaretta és annyi papír zsebken-dő után, amivel ki lehetne bélelni az egész világot, végre rávettem Lissát, hogy lefeküdjön. Addigra már úgy kiütötte magát, hogy amint letette a fejét a párnára, már aludt is, nyitott szájjal, lábát a paplanom köré fonva.

Elővettem egy másik takarót és egy párnát, bementem a gardrób-szobámba, és elterültem a padlón. Onnan jól láttam Lissát. Amikor

megbizonyosodtam róla, hogy mélyen alszik, félretoltam egy halom cipősdobozt, amit a szekrény jobb hátsó sarkában tartottam, és előhúztam mögüle egy törülközőbe tekert kis csomagot.

Annyira szörnyű volt ez az este. Nem csináltam ezt gyakran, de időnként egyszerűen szükségem volt rá. Nem tudott róla senki.

Összekucorodtam, magamra húztam a takarót, széthajtogattam a törülközőt, majd kivettem belőle egy walkmant és egy fejhallgatót. Aztán bekapcsoltam a walkmant, lekapcsoltam a lámpát, és a hetedik számra állítottam a CD-t. A gardróbomból éppen rá lehetett látni az éjszakai égboltra, és ha a megfelelő helyen feküdtem, a hold éppen az arcomba világított. Olykor még a csillagok is látszottak.

A dal lassan kezdődött. Először egy kis gitárszó, mindössze néhány akkord. Azután a hang, amit oly jól ismertem. A szavak, amiket kívülről fújtam. És amelyek olyan sokat jelentettek nekem. Senkinek sem kellett tudnia. De sokat jelentettek.

*E kis altató néhány szó,
Egyszerű dallam csupán,
Halkan szól e kis szobában,
Mégis hallod, kicsi lány.
Utadat bármerre járod,
E dal mindig megtalál,
S bár én, hűtlen, cserbenhagylak,
Ő örökké társad már...*

Erre, az ő hangjára el fogok aludni. Ahogy mindig. Kivétel nélkül mindig.